

*A lány örökre leszámolt a rosszfiúkkal...
de ez a srác ellenállhatatlan...*

A man and a woman are shown in a close, romantic embrace. The man is on the left, wearing a grey t-shirt and blue jeans, looking towards the woman. The woman is on the right, wearing a red dress, looking back at him. They are standing in front of a dark, textured wall. The background is dark with some colorful bokeh lights in shades of red, blue, and green.

Scotland Street

*fine
selection*

SAMANTHA YOUNG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SAMANTHA YOUNG

*Scotland
Street*

PROLÓGUS

SCOTLAND STREET
EDINBURGH

AZT HISZEM, KIKÉSZÍTETTEM A NAGYIT A ZENÉMMEL meg az Ewan miatti nyavalygásommal. Egyre laposabbakat pislogott, és időnként azt motyogta:

– Hát igen.

Tudtam, hogy a pasim, a fent említett Ewan, hamarosan érkezik, így hát jobbnak láttam a bejáratnál várakozni, hogy a nagyi végre szundíthasson egyet.

Amikor puszt nyomtam nagyi pergamenszerű bőrére és elköszön-tem tőle, ő kedvesen rám mosolygott, de láttam rajta, hogy majd' le-ragad a szeme. Mielőtt kiléptem a nagy házból, egy pillanatra elidőz-tem a tágas előszobában. Amikor nagypapa még élt, nem tűnt ilyen nagynak, de a papa három évvel ezelőtt elhunyt, és azóta az épület valami varázslat folytán egyre nagyobbak és ridegebbnek hatott. Amikor csak tehettem – például tegnap este is –, átruccantam Edin-burghba a kisvárosi otthonunkból, hogy itt töltssem az éjszakát, sőt néha az egész hétvégét is. Mivel a nagyi háza mindig is otthonosabb

volt, mint a szüleimé, minden lehetőséget megragadtam, hogy nála lehessenek.

De most nem maradhattam itt egész hétvégére, mert Ewan zenekara este koncertet adott, és Ewan azt akarta, hogy én is ott legyek. Ő volt a basszusgitáros. Nagyon izgatott voltam, hogy előben láthatom őt a színpadon, annak viszont már kevésbé örültem, hogy a koncert után úgy kell majd levakarnom róla a lányokat, ahogy azt Caro barátnőm előre megjósolta.

Becsuktam az ajtót, és lesétáltam a lépcső aljához, hogy Ewan könnyebben észrevegyen. Tizenhét éves volt, két évvel idősebb nálam, és nemrég szerezte meg a jogsit. Minden alkalmat megragadott, hogy beülhessen az ócska kis Puntójába, szóval nem furdalt a lelkiismeret, hogy megkértem, ugyan már, vonszolja el a seggét értem Edinburghba.

A táskámba túrtam, a telefonomat és a fülhallgatómat kerestem, hogy zenehallgatással üssem el az időt, ám hirtelen csoszogást hallottam a hátam mögül, és meglepetten fordultam hátra.

A pillantásom egy fiúéba ütközött.

A srác a szomszéd ház lépcsőjén állt, kicsivel feljebb, mint én, és enyhe döbbenettel meredt rám. Végigmértem, és éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem.

Vörösesszőke haja talán egy kicsit hosszabb és kócosabb volt a kelleténél, de valószínűleg szándékosan hagyta így, mert... Mélyen beszívtam a levegőt, a gyomrom idegesen összerándult. A srác állati jól nézett ki. Az én sulimba nem jártak ilyen osztályon felüli pasik. Ahogy lassan lejött a lépcsőn, megdöbbenően halványzöld szeme még világosabbá vált. Szédítő tekintete volt, attól féltem, elveszek benne, aztán arra gondoltam, hogy talán nem is baj. Végül ő kapta félre a tekintetét, de csak azért, mert a hajam elvonta a figyelmét.

Öntudatosan a fülem mögé tūrtem egy tincset. A fiú lekövette a mozdulatot. Kiskoromban sokat csúfoltak a hajam miatt, de ahogy idősebb lettem, egyre több bókot zsebelhettem be miatta. Sosem tudhattam, ki hogyan reagál rá, de nem voltam hajlandó befestetni. A hajamat anyutól örököltem. Ez az egyetlen közös vonásunk.

Lágy hullámokban, természetes csigákba göndörödve omlott le a hátamon. Nem rézvörös volt, és nem is vörösseszőke. Inkább gesztenyebarna, de egy leheletnyivel vörösebb annál. A nagy mindig azt mondta, hogy amikor fény éri, mintha tűzglória izzana a fejem körül.

A fiú újból a szemembe nézett.

Feszengve bámultuk egymást, nyugtalanítóan hatott rám ez a hirtelen támadt feszültség.

Végső kétségbeesésemben a srác fekete pólójára pillantottam. THE AIRBORNE TOXIC EVENT állt rajta, és az ajkam elégedett mosolyra húzódott. A TATE az egyik kedvenc zenekarom volt.

– Láttad őket élőben? – kérdeztem nehezen leplezett irigységgel.

A fiú úgy nézett végig magán, mintha már el is felejtette volna, milyen ruhát visel. Amikor felpillantott, halvány mosoly bujkált a szája szögletében.

– Szép is lenne!

A hangja hallatán kellemes borzongás futott végig rajtam, és akaratlanul is közelebb léptem a kettőnk között húzódó kovácsoltvas kerítéshez.

– Úgy szeretném élőben látni őket!

A srác is közelebb lépett, én pedig felnéztem rá. Magas volt. Én alig súroltam a százhatvanat, ő viszont majdnem harminc centivel magasabb volt nálam. A tekintetem önálló életre kelt, és végigsiklott az idegen széles vállán, szálkás karján, végül megállapodott nagy

tenyerén, ami a kerítést díszítő kovácsoltvas lándzsahegyek egyikét fogta körül. Izgatottan rándult össze a gyomrom, amikor elképzeltem, mi lenne, ha ez a kéz a testemhez érne. Férfias volt, de kecses, hosszú ujjakkal.

Elpirultam, mert eszembe jutott, mit csinált velem Ewan a múlt héten, csakhogy hirtelen ezt a fiút képzeltem a barátom helyébe. Büntudatosan rágcsáltam az alsó ajkamat, és a sráca néztem. A jelek szerint nem tűnt fel neki, milyen illetlenségeken töröm a fejem.

– Te is TATE-rajongó vagy?

Bólintottam, és hirtelen elszégyelltem magam, hogy egy vadidegen ekkora hatással van rám.

– A kedvenc együttesem – mondta a fiú halvány mosollyal.

Azonnal tudni akartam, milyen, amikor teli szájjal nevet.

– Nekem is, többek között.

– Igen? – A srác kicsit közelebb hajolt hozzám, és olyan mohón fürkészte az arcomat, mintha még sohasem látott volna nálam érdekesebb dolgot. – Még kiket szeretsz?

Örömben, hogy így felkeltettem az érdeklődését, levetköztem a hirtelen támadt féltékenységem, és felsoroltam az összes általam kedvelt együttest, ami csak az eszembe jutott.

Amikor végeztem, a srác újabb mosollyal jutalmazott, ami iszonyúan jólesett. Vagány mosoly volt, ugyanakkor kisfiús – elbűvölően kisfiús és megnyerő. Klassz mosoly. Állati klassz.

Gondolatban felsóhajtottam, és még jobban a kerítésnek dőltem.

– Hogy hívnak? – kérdezte halkán a srác, mert olyan közel álltunk egymáshoz, hogy tisztán hallottam a suttogását.

Éreztem a testéből áradó meleget, és amikor ráébredtem, milyen közel állunk egymáshoz, elfogott a félszepség. Elszégyelltem magam, és hálát adtam a sorsnak, hogy nem vagyok pirulós.

– Shannon – leheltem, mert féltem, hogy a hangoskodással csak megtörném a varázst. – És téged?

– Cole – felelte a srác. – Cole Walker.

Ezzel sikerült mosolyt csalnia az arcomra. A név tökéletesen illett hozzá.

– Olyan hősös hangzása van.

Cole elvigyorodott.

– Hősös?

– Igen. Ha kitörne a zombi apokalipszis, minimum egy Cole Walker mentené meg az emberiséget.

Cole nevetése és felcsillanó szeme megmelengette a szívemet.

– Zombi apokalipszis?

– Bármikor megtörténhet – erősködtem, mert általában minden eshetőségre fel vagyok készülve.

– Úgy látom, nem nagyon izgatod magad miatta.

Mert nem is izgattam magam. Vállat vontam.

– Sosem értettem, miért félnek az emberek a zombiktól. Csigalasan mozognak és agyhalottak.

Cole felnevetett.

– Jogos.

Elmosolyodtam.

– Akkor most hős vagy, vagy sem, Cole Walker?

Cole a távolba meredve vakargatta az állát.

– Attól függ, mit jelent az, hogy hős.

Ez a mély és látszólag filozofikus kérdés váratlanul ért. Megvontam a vállam.

– Valaki, aki embereket ment meg.

Cole tekintete az arcomra siklott.

– Ez az!

Hogy feldobjam a hangulatot, kacéran elmosolyodtam.

– Hány embert mentettél meg életedben?

Cole felnevetett.

– Még csak tizenöt éves vagyok. Türelem!

Akkor egyidősek vagyunk, állapítottam meg. Ez meglepett. Én minimum tizennyolcnak néztem Cole-t.

– Ahhoz képest jó magas vagy.

Cole könnyedén végigmért. Halvány mosoly játszott az ajkán.

– Hozzád képest biztosan.

– Sértegetsz?

– Azt állítod, hogy nem vagy alacsony?

Elhúztam a számat.

– Nem vagyok hülye. Csak nem illik megjegyzést tenni egy lány magasságára. Ha tudni akarod, eléggé bánt, hogy függőlegesen kihívásokkal küzdök.

– Lehet, hogy engem meg pont az bánt, hogy magas vagyok.

Ránéztem. *Ja, persze*, üzente a pillantásom, mire nevetésben tört ki.

– Jó, tényleg nem izgat. Téged se izgasson, hogy milyen magas vagy.

– Nem izgat – nyugtattam meg sietve. – Csak úgy mondtam.

– Aha, csak úgy.

Kuncogva gondoltam vissza a bizarr beszélgetésünkre.

– Igen.

Amikor Cole rám mosolygott, megint felforrnt a vérem.

– Kétlem, hogy bárki is fennakadna a magasságodon. Ez a gyönyörű haj meg ez az igéző szempár azonnal eltereli a figyelmét.

Azonnal belepirult a mondatba, és zavartan simított végig a haján, mintha szégyellné, hogy bókol nekem.

Lángolt az arcom.

– Neked is szép a szemed.

Cole azonnal felbátorodott a dicséret hallatán. A kerítéshez hajolt.

– Mondd, hogy itt laksz!

Mielőtt válaszolhattam volna, hangos dudálás törte meg a csöndet, és amikor felkaptam a fejem, láttam, hogy Ewan közeledik az öreg Puntóján. Visszacöpöntem a valóságba, és amikor Cole-ra néztem, furcsa veszteségérzet lett úrrá rajtam.

– Glasgow-ban élek – feleltem sajnálkozva. A kocsira mutattam.

– Az ott a barátom, értem jött.

Cole szemében csalódottság villant.

– A barátod?

A tekintete a kocsira siklott, és láttam, hogyan komorul el az arca.

Elfacsarodott a szívem.

– Sajnálom – suttogtam, bár nem igazán tudtam, miért mentegetőzöm.

– Én is – dünnyögte Cole.

Amikor Ewan megint megnyomta a dudát, elsápadva indultam lefelé a lépcsőn, de a tekintetem továbbra is Cole-ra tapadt. Mélyen egymás szemébe néztünk, majd odasétáltam a kocsihoz, és lassan, kelletlenül beszálltam.

– Szia, bébi! – üdvözölt Ewan, és ezzel végleg elszakított Cole-tól. Reszketeg mosollyal köszöntöttem.

– Szia!

Ewan hozzám hajolt, majd visszaült a helyére, és gázt adott.

Kétségbeesetten fordultam az ablak felé, Cole-t kerestem, de a lépcső már üres volt. Elnehezült a szívem.

– Ki volt ez? – kérdezte Ewan.

– Ki?

– Az a srác a lépcsőn.

– Nem tudom.

De kiderítem.

Ewan az együttesről hadovált, meg sem kérdezte, milyen volt az estém, vagy mi van nagyival, pedig többször is említettem neki, hogy aggódom miatta. Ewan szüntelen fecsegése közepette kigördültünk a Scotland Streetről, én pedig úgy éreztem, a sors két serleget adott a kezembe, és én botor módon a rosszabbikból ittam.

1. FEJEZET

EDINBURGH
KILENC ÉVVEL KÉSŐBB

INKARNATE.

Felnéztem a Leith Walk-i tetoválóstúdió táblájára, és idegesen rágc-sáltam az ajkamat.

Nincs mese, győzködtem magam. Be kell mennem.

Hangosan kifújtam a levegőt, és durcásan biggyesztettem le a szá-mat. Az INKarnate nevet vastag betűkkel festették fel az ajtó fölöt-ti hosszú üveglapra. A fényes fekete ajtó melletti két nagy üvegtáb-lát tetovált végtagokat ábrázoló képek és művészi rajzok borították, a merész lilásvörös feliratok pedig fennен hirdették az arra járóknak: TETOVÁLÁS, PIERCING, TETOVÁLÁSELTÁVOLÍTÁS. A legtávolabbi ablak-üveg közepén két nagy fehér tábla díszelgett: SKÓCIA I. SZÁMÚ TETO-VÁLÓSTÚDIÓJA ÉS TÖBBSZÖRÖS DÍJNYERTES.

Még én is ismertem az INKarnate-et, holott egyetlen említésre méltó tetoválásom sem volt.

Jó, igaz, elég sok tetkös pasim volt már, de nem tőlük hallottam Stu Motherwell stúdiójáról. Hanem mert a táblák nem hazudtak, és

Stu még a tévében is szerepelt néhányszor az elmúlt években. Már harminc éve vezette az INKarnate-et. Rendkívül tehetséges és ambíciózus művész volt, aki állítólag csupa kiemelkedő tehetséggel vette körül magát.

Joggal hihetnétek, hogy repestem az örömtől, amiért behívtak állásinterjúra, miután megpályáztam az adminisztrációs asszisztens-recepciós pozíciót. Az INKarnate azonban pont azt testesítette meg, ami elől menekültem. Ami rossz hatással volt rám.

Csak azért jelentkeztem az állásra, mert adminisztrátorként nem nagyon dűskáltam a lehetőségekben.

A sors fintora, hogy egyedül erre a pályázatomra érkezett érdeemi válasz.

De mit tehettem volna? Karba fontam a kezemet, tekintetem a TETOVÁLÁSOK feliratra tapadt. El kellett tűnnöm Glasgow-ból, és nem volt hová mennem. Edinburgh volt az egyetlen hely, amit elég jól ismertem ahhoz, hogy bátran odaköltözzek, de rájöttem, hogy rohadt drága. A szálloda, ahol laktam, valójában egy diákszálló volt, de lassan már az is megfizethetlenné vált. Bár a megtakarításaimból futotta volna egy lepukkant albérlet kéthavi díjára, tudtam, hogy egy tulaj sem áll szóba velem, amíg nem találok munkát.

Ennem kellett, és el kellett érnem, hogy tető legyen a fejem fölött.

Ahogy a nagy szokta mondani, egy koldus ne válogasson.

Leengedtem a kezem (a védekező testtartás nem a legjobb belépő egy állásinterjú), előzékenyen elengedtem egy babakocsis nőt, majd az ajtóhoz léptem, és benyitottam. Egy régimódi csengő, ami egyáltalán nem illett a bolt stílusához, csilingelni kezdett a fejem fölött.

Törpesarkú csizmám hangosan kopogott a puccos fehér padló-lapon. Ezüst mozaikdarabkák szóttték át, és sokkal elegánsabb volt, mint amit egy tetoválostúdiótól vártam volna.

Szemügyre vettem a belső részt. Ugyanolyan volt, mint a többi tetoválóstúdió, csak nem annyira... dzsuvás. A központi helyiség nagy volt, és tágas. Balra tőlem íves, fekete márványpult állt, rajta egy zsír-új iMac, amiért a fél karomat odaadtam volna. A pult mögött hatalmas szekrény állt, amit nem lehetett nem észrevenni, mivel a nyitott ajtaja mögött kaotikus irattömeg hevert a polcokon. A pulttal szemközt, a helyiség túloldalán óriási, kopott, L alakú fekete bőrkárpé terpeszkedett. Nagyon kényelmesnek tűnt. Egy üveg dohányzóasztal állt előtte, rajta magazinok és egy tál sztaniolpapírba csomagolt tejkaramella. Közvetlenül előttem kisebbfajta galéria húzódtott. A fehér falak szinte minden négyzetcentiméterét rajzok díszítették. Csupán a válaszfalakat hagyták szabadon. Ezeket LED tévéket helyeztek el, a képernyőkön a művészek munkáiból készült pillanatképek és videók villódtak halk indie- és rockzenei aláfestés kíséretében.

Itt minden a művészetről szólt.

De hol vannak a művészek?

Körülnéztem az üres helyiségben, és a tekintetem megállapodott a bal hátsó sarokban lévő ajtón. Tetoválótű zümmögött mögötte. Tehát ott hátul vannak a műhelyek.

Bemerészkedjek?

Addig totojáztam, míg végül majdnem elsodort a kivágódó bejárati ajtó. Félreálltam az útból, és bocsánatkérő mosollyal néztem a belépő fiatalemberre.

– Megvagy? – biccentett a srác üdvözlésképpen, majd odabattyogott a pulthoz.

Néhányszor rácsapott egy régimódi csengőre.

Ja. Jó.

Kisvártatva egy férfi jelent meg a hátsó ajtóban. Óriási, tagbaszakadt alak.

Tátott szájjal néztem, ahogy elindul felénk, és lassan leesett a tantusz.

Őszes szakáll és hosszú, drótszerű haj, vidám mosoly és nevetőránccokkal övezett kék szem. Nem, ő nem a Mikulás volt.

Hanem Stu Motherwell.

Lassú, kimért léptekkel közeledett a pulthoz. Észrevettem, hogy a lábán lévő fekete motoroscsizma jobb napokat is látott már. A tetoválótű tovább zümmögött a hátsó helyiségben, ebből rájöttem, hogy Stún kívül még legalább egy tetováló dolgozik a műhelyben.

– Szevasz, öcskös! – köszöntötte a fiatalembert. – Miben segíthetek?

– Tíz perc múlva lesz egy tetováláseltávolításom.

– Név?

– Darren Drysdale.

Stu a számítógép képernyőjéhez hajolt, és kattintgatni kezdett az egerrel.

– Drysdale. Foglalj helyet. Rae mindjárt végez. Megkínálnálak kávéval, de a volt asszisztensem olyan istenverte egy szerkentyűt vett, hogy egyikünk sem tudja használni.

A vendég felnevetett.

– Semmi vész, papa.

Biccentett egyet, majd megfordult, és a kanapéhoz sétált.

Hirtelen arra ocsúdtam, hogy Stu engem sasol a ragyogó kék szemével. Némán végigmért, majd széles vigyor terült szét az arcán.

– Hát érted mit tehetek, tündérkém?

Tündérkém? Ez új volt. Ha nem interjúra jöttem volna, biztosan azt válaszolom a „papának”, hogy ha nem vesz vissza, a „tündérke” mindjárt feldugja a pici, ám izmos lábát a hátsójába.

Egy kicsit harapós voltam.

Meg kétségbeesett... úgyhogy...

– Shannon MacLeod vagyok. – Előreléptem, és üdvözlésre nyújtottam a kezemet. – Az állásinterjúra jöttem.

– Hála a magasságosnak! – jelentette ki Stu joviálisan, és megkezdte a pultot, hogy hatalmas tenyerébe zárja a kezemet. Az egész testem beleremegett a mozdulatba. – Neked legalább emberi formád van. Az előtted lévő úgy nézett ki, mintha negyven évig barlangban lakott volna.

– Ó!

Mit lehet erre mondani?

– Ja. Azt se tudta, mi fán terem az apadravya meg az ampallang.

Már az intim piercing gondolatára is összereztem. Csupán annyit mondok, bátor ember, aki rászánja magát.

– Azt is csináltok?

– Simon a piercingesünk. Mindent vállal – felelte Stu vigyorogva.

– A kis fintorodból ítélve szerintem te tudod, miről beszélek.

Bólintottam, bár kicsit kínosan érintett, hogy péniszpiercingekről kell beszélgetnem a leendő főnökömmel, igaz, sejtettem, hogy ha megkapom az állást, ez egy teljesen hétköznapi téma lesz köztünk.

– Gondolom, nem sokan kérik.

– Hát, a nők biztosan örülnének, ha több készülne belőle. – Stu jót nevetett a saját poénján, majd elindult hátrafelé, és intett, hogy kövessem. – Erre van az irodám. Gyere, beszéljessünk!

Átmentünk a hátsó ajtón, és egy hosszú, keskeny folyosóra jutottunk, ahová három ajtónyílásból szűrődött ki fény. A zümmögés a középső helyiségből jött. Stu körbemutatott.

– Három műhely. – A legközelebbi helyiségre bökött. – Itt én dolgozom meg a menedzserünk. Ő a mester, a legjobb emberünk, általában ő készíti a nagyobb szabású munkákat, már ha el nem happolom

előle a melót. A péntek a szabadnapja, úgyhogy ma sajnos nem találkozhatok veled. A középső szoba Rae-é. Most épp egy kisebb tetoválást fejez be. A megunt tetkókat is ő veszi le. Az utolsó helyiség Simoné. Ő is tetoválóművész, de inkább piercingek miatt keresik. – Stu a folyosó végén lévő zárt ajtó felé intett a fejével. – Ott az irodám.

Ahogy elhaladtunk a műhelyek előtt, lopva bekukkantottam a középsőbe. Egy vékony, lila hajú lány hátát láttam, nyilván ő volt Rae. Éppen egy pillangómintát varrt fel a széken hasaló gömbölyded lány derekára.

Az utolsó ajtón is belestem, és a pillantásom egy kedves arcú, kopasz, tetovált srác tekintetébe ütközött. A srác éppen dolgozott, de lopva kiintegetett nekem. Olyan szépen nézett rám, hogy visszaintegettem neki.

– Befelé, tündérekém! – dörmögte Stu szívélyesen, miután kinyitotta az ajtót, és előreengedett. Amikor elmentem mellette, elkomorult. – Valami rosszat mondtam?

Rájöttem, hogy talán mégsem tudom leplezni az ingerültségemet. Mindegy, gondoltam magamban, most már úgyis lebuktam, kár sunnyogni.

– Tündérekém? Nem tudom, hogy értsem ezt.

– Nem akartalak megbántani, kislány. – Stu bemasírozott az irodába, és sietve elfoglalta a zsúfolt íróasztal mögötti nagy bőrfotel. A szemközti szék felé intett. Gyorsan leültem. – Csak ez a haj, meg ez a szempár, meg ez az apró termet. Tényleg olyan vagy, mint egy tündér.

Azon kaptam magam, hogy a nevetés kerülget. Ez a nagy melák komolyan megijedt, hogy esetleg megsértődtem.

– Semmi baj. Csak egy kicsit ideges vagyok az interjú miatt.

– Á, ne izgulj! – rázta meg a fejét Stu. – Csak átbeszéljük, hol dolgoztál idáig, aztán bemutatlak Rae-nek és Simonnak. Ha megkapod az állást, leginkább velük fogsz dolgozni, úgyhogy szeretném kikérni a véleményüket.

A következő negyedórában a korábbi munkahelyeimről beszélgettünk. Stút leginkább az egyik glasgow-i tetoválóstúdió recepciósa-ként szerzett tapasztalataim érdekelték. Húszéves koromig dolgoztam ott. Akkoriban egy helyi motorossal jártam, aki majdnem tíz évvel idősebb volt nálam (igen, a családom imádta), és a legjobb haverjának volt egy tetoválóstúdiója. A munkám addig tartott, ameddig a kapcsolatunk, azaz nagyjából másfél évig. Igazán bájos történet: a pasi megcsalt egy motoros ribanccal, és a végén még engem rúgtak ki. „Leépítés”, mondta a főnököm. Holott inkább arról volt szó, hogy a haverja nem mert a szemem elé kerülni, miután rajta kaptam, hogy egy másik nővel kefél.

Hamarosan rájöttem, hogy ez csak egy a rengeteg meglepetés közül, ami akkor ér téged, ha egy ízig-vérig rosszfiúval randizol.

– Ez remekül hangzik – mondta Stu széles, megnyerő vigyorral, aminek láttán önkéntelenül is elmosolyodtam. Az interjú kellemes mederben haladt, kezdtem elhinni, hogy talán nem is lenne olyan rossz, ha az INKarnate-nél dolgozhatnék. – Menjünk, beszéljünk Rae-vel és Simonnal!

Simon nem volt a helyén, Rae ajtajában ácsorgott, és onnan figyelte a lányt, aki az első tetováláseltávolító kezelésére érkezett fiatal emberrel beszélgetett. A srác riadtan pislogott, amikor Stúval megjelentünk az ajtóban.

Rae elkomorult a hirtelen hangulatváltozás láttán, és követte a srác tekintetét. Elvigyorodott.

– Nyugi! Nem azért vannak itt, hogy téged stíröljenek. Igaz, Stu? Rae hosszú, keskeny arcát lilásfekete, rövidre vágott frizura keretezte. Hegyes orra és vékony szája volt. Az orrán parányi strasszkő csillogott, az alsó ajka bal oldalát pedig kis ezüstkarika díszítette. Szigorú vonásait hatalmas sötét szemek és irigylésre méltóan hosszú fekete szempillák ellensúlyozták. Minél tovább bámultam, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy a haja, a piercingjei és a jobb karját borító fekete rózsatetoválások nélkül is lenyűgöző jelenség. Szűk Harley-Davidson trikó és fekete farmer feszült nyúlánk testén.

– Ki a vörös? – bökött felém az állával.

– Ő Shannon. Shannon, ők a munkatársaim, Rae és Simon.

Stu a magas, kopasz férfira mutatott.

Amikor Simon rám mosolygott, megszólalt bennem a vészcsengő. Gödröcskéi voltak, bűbájos gödröcskéi, csillogó mogyoróbarna szeme és szépen kidolgozott izmok domborodtak a sötét Biffy Clyro pólója alatt. Mindkét karját tetoválások borították. Fekete fültágitók díszítették a fülét.

Veszélyes pasi.

Talán mégsem kellene az INKarnate-nél dolgoznom.

– Vedd fel! – mondta Simon Stúnak, de közben egy pillanatra sem vette le rólam a szép szemét. – Dögös csaj. Bevonza a vendégeket.

Nem. Ez így nem fog menni.

Rae felnevetett, amikor meglátta, milyen képet vágok.

– Nyugi, vörös! Simon homokos. Mint a Szahara.

Döbbenet pislogtam: nemcsak Rae szókimondása hökkentett meg, aki ráadásul egy vendég füle hallatára mondta, amit mondott, hanem az is, amit megtudtam. Simon meleg? A srác látta, mennyire meglepődöm, és felnevetett.

– Igen, meleg vagyok.

Nem szívesen ismertem el, de a kezdeti csalódottságot követően szinte azonnal megnyugodtam.

Felszabadultan mosolyogtam Simonra.

– Ha szingli vagy, lepetézek.

Simon felkacagott, és elégedetten válaszolta:

– Nem vagyok szingli. A barátomat Tonynek hívják. Olasz.

– Jaj, ne kezd! – nyögött fel elkínzottan Rae. – Imádom a pasit, de ha még egyszer végig kell hallgatnom, milyen puha a szája és milyen meleg a szíve, elhányom magam.

Nem tudtam leplezni a döbbenetemet. Simon vállon veregetett.

– Ne is törődj velem! Rae már csak ilyen. De imád engem.

Rae felhorkant, és tüntetőleg a vendége felé fordult, aki unottan figyelt minket.

– Vedd fel, Stu! Tudod, hogy imádom sokkolni az embereket, és vörös ideális alany lesz.

– Állok elébe – feleltem, mert felháborított, hogy ennyire prűdnek néznek. – Cifrábbakat is hallottam már, ne aggódj.

Rae szája felfelé kunkorodott.

– Akkor majd behúzok.

– Ennél is jobban? – sóhajtott fel Simon.

– Fel vagy véve – jelentette ki Stu.

Ránéztem, és előntött a megkönnyebbülés.

– Komolyan?

Stu elmosolyodott.

– Igen, tetszel nekem.

Ez nem hangzott túl profin.

– Azért veszel fel, mert kedvelsz?

– Az emberek nem is sejtik, milyen sokat jelent ez a vállalkozás sikere szempontjából. Ha mindenki kijön egymással, ha jó a légkör, a vendégek ajánlani fognak minket.

– Ja, biztosan a nyalizós természetem miatt tódulnak ide az emberek, nem azért, mert profin bánok a tetoválotúvel – jegyezte meg epésen Rae.

Stu felnyögött.

– Nem a nyalizós természeted miatt, és nem is azért, mert profi vagy. Hanem...

– Cole miatt – fejezte be a mondatot Rae, és kurta mosolyt villantott a főnökére. – De azért én sem vagyok rossz.

Stu önkéntelenül is elmosolyodott.

– Ja, te sem vagy rossz.

– Na, jó! – Simon felénk fordult, és elhessegetett minket. – Hagyjuk dolgozni Rae-t! – Amikor kísértáltunk a folyosóra, rám mosolygott. – Elfogadod az állást?

Elgondolkodva ballagtam Stu után a fogadótérbe. Egy vendég várakozott a pultnál, és Simon odasietett, hogy üdvözölje. Eközben Stu kérdően bámult rám.

Rae-nek elég mocskos a szája, tűnődtem, és ha jól sejttem, nem tesz lakatot rá, de a trágár stílus ellenére is az volt a benyomásom, hogy a csaj imádja a munkaadóját és a kollégáját. Stu harsány és nyers, ugyanakkor laza és közvetlen. Simon pedig szintén laza és kedves.

Nem ez a legrosszabb munkahely.

Á, hagyjuk a púdert! Akkor is elfogadtam volna a melót, ha egy rakás suttyóval kell együtt dolgoznom. Kinyújtottam a kezem.

– Köszönöm. Elfogadom az ajánlatot.

Stu sugárzó mosollyal rázta meg a kezemet, és vele együtt az egész testemet.

– Nagyszerű! Mit szólnál a hétfőhöz?

– Nagyszerű! – visszhangoztam, és napok, sőt, hetek óta először mosolyodtam el úgy igazán.

Megkönnyebbültem, hogy végre kibillentem a holtpontról.

Stu Simonra nézett a válla fölött.

– Igent mondott!

Simon felnevetett.

– Szuper! Cole imádni fogja.

– Az tuti – hahotázott Stu. Hirtelen elfogott az idegesség. Ki az a Cole? Stu szeme izgatottan csillogott. – Én már félig-meddig nyugdíjas vagyok. Nem sokat vagyok bent, szóval igazából a menedzserem, Cole viszi a boltot. Hétfőn mindent elmond, amit tudnod kell.

Erőtlen mosollyal nyugtáztam a hallottakat.

Hirtelen nagyon rossz érzés kerített hatalmába.

A szoba hideg volt, és szűk, de legalább volt egy hely, ahol álomra hajthattam a fejemet. Bár a „hotel” ettől még ugyanolyan lehangoló maradt. Arról nem is beszélve, hogy öt másik szállóvendéggel kellett osztoznom a közös fürdőszobán.

Sikeresen kitöltöttem a munkavállalói adatlapot, amit még Stu adott, mielőtt eljöttem az INKarnate-ből. Egyrésről hihetetlenül szerencsésnek éreztem magam, hogy ilyen gyorsan munkát kaptam, másrésről viszont rettegettem az új főnökömmel való találkozástól. Reménykedtem, hogy ő is olyan, mint Stu vagy Simon. Nem rosszfiú.

Miután jól kidühöngtem magam a félreértések miatt, amik ebbe a méltatlan helyzetbe sodortak, félretoltam a nyomtatványt, és megnéztem a telefonomat. Nem jött új üzenet. Nem is értem, miben bíztam. A családom már Glasgow-ban sem méltatott sok figyelemre,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

de legalább léteztem. Most azonban mintha az emlékemet is kitörölték volna az agyukból.

Lenyeltem a dühömet, felálltam, és átmentem a kis szoba túlsó sarkába, ahol a bőröndjeimet és holmimat rejtő öt dobozt halmoztam fel. A cuccaim zömét még a költözés előtt kidobtam. Gondoltam, így talán megszabadulhatok a fájó emlékektől, és tiszta lappal kezdhetek.

Az egyik doboz mélyén végül megtaláltam, amit kerestem. Ebben tartottam a középiskolai vázlatfüzeteimet és rajzaimat. A rajzolás mindig megnyugtatót, kicsit kizökkentett a hétköznapiakból. Erre most is nagy szükségem volt.

Csomagolás közben nem volt időm átnézni a régi skicceimet, de ma este legfeljebb a csupasz falakat bámulhattam volna. Kellett valami, ami eltereli a gondolataimat a családi gondjaimról, de új könyvekre már nem maradt pénzem.

Az ágyhoz vonszoltam a dobozt, egy régi pólóval letöröltem a port a vázlatfüzetek tetejéről, és az ágyra kuporodva átlapoztam őket. Némelyik művem enyhén szólva is megmosolyogtató volt. Eleinte elég nehezen ment a rajzolás. Szerettem csinálni, de nem tudtam életet csempészni a skicceimbe. Aztán elsőben egy fiú (akibe történetesen totál bele voltam zúgva), megmutatta, hogyan tartsam a ceruzát, és hogyan varázsoljam lágyabbá a kemény, szigorú vonalakat.

Onnantól kezdve gyorsan elkaptam a fonalat, és egy életre megfertőződtem.

A rajzolás iránti imádatom tartósnak bizonyult. Az első szerelem nem.

Egy papírlap esett ki a harmadik vázlatfüzetből, és amikor felvettem, hirtelen eszembe jutott az a másik fiú. Egy éve még enyhe